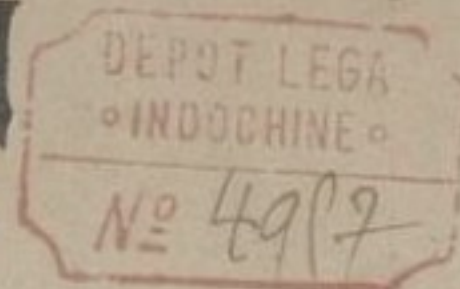

TU-THÂN

1° - Loài người sanh trong Thế-giới này, từ hồi nào, đến bây giờ, có ai biết chắc hay không?

2° - Ngày nào tận-thế nghĩa là loài người phải bị nổ trời, sụp đất, đều chết hết một lần, có ai biết chắc hay không?

3° - Có ai là người, chẳng ham sự giàu-sang, sung-sướng, hoặc là sống lâu hay không?

4° - Khi mình chết rồi, hồn mình còn hay mất, hoặc có chỗ nào để thưởng phạt về phần hồn, có ai biết chắc hay không?

5° - Hiện giờ này, ta còn sống đây, mà ai có biết lát nữa, hoặc ngày nào, ta sẽ chết hay không?

Mấy câu hỏi trên đây, chắc ai cũng đều trả lời rằng: KHÔNG!

Bất luận là dân-tộc nào, Văn-minh bậc nào, hay là người có đạo nào cũng không biết được; nếu ai dám cả gan, gọi rằng biết chắc, ấy chẳng qua là sự nói lieo, nghĩ bướng vậy thôi!

Năm điều đã chỉ trên kia, nếu ta chưa biết chắc, thì ta phải làm như cách kể sau này, loài người ắt dặng an thân, khỏe chí.

ĐIỀU THỨ NHẤT

Loài người sanh ra hồi nào, biết cũng không, cũng chẳng sao, biết chắc thì tốt, bằng không cũng được.

ĐIỀU THỨ HAI

Ngày nào tận-thế chắc là không ai hiểu được, vậy thì ta phải lo làm phải với đời; nếu không tận-thế, thì lúc ta chết rồi, vì làm được nhiều điều ích cho đời, thì cái tên ta dặng đem vào sử, hoặc là thiên-hạ lo dựng hình, thế thì ta chết rồi, mà cũng như còn sống đời-đời, kiếp-kiếp, sánh tày Tạo-hóa.

ĐIỀU THỨ BA

Nếu ta đã muốn cho được giàu-sang, sung-sướng, thì phải siêng-năng, lo làm công này, việc nọ, phải biết tùy thời, tùy sức, mà làm, dầu không giàu, cũng chẳng đến đời nghèo-nản, vì sự cần-kiệm, là gốc nuôi con người dặng sống.

Còn việc sống lâu, muốn nuôi cái danh là chắc được, chớ nuôi cái xác thì khó lắm, nếu ngày nào có ai tìm được thuốc trường-sanh, sẽ nói về việc đó.....

ĐIỀU THỨ TƯ

Khi ta chết rồi, không ai chắc biết, hồn mình còn hay tiêu mất nơi nào; mà cũng không biết có chỗ nào, luật nào, để thưởng phạt, về phần hồn. Hồn là gì? Cái tiếng hồn, là ta đặt ra, là vật vô hình, khi ta còn

sống đây, thì gọi là có hồn, (cũng gọi là tri) ấy cũng là định ra mà nói, chứ không mấy ắt; hay hơn là ta tỉnh cho, hề chết rồi, thì hồn sẽ mất theo. Còn ai tỉnh rằng, có mấy màu nhiệm nào, để thưởng phạt về phần hồn, vì tình như vậy, thì cứ lo làm phải hoài, đến lúc chết, cũng là đang thưởng; chẳng cần bày đạo này, đạo nọ mà chi, vì mấy ngàn năm nay, sự thưởng phạt về phần hồn, mà các đạo đã nói đó, chẳng có chi làm bằng cớ. Ai tin đạo nào, thì theo đạo này, mà rồi cũng chẻ lẫn với nhau..... Rốt cuộc, người vào đạo nào cũng chết, còn về phần hồn, thì đạo nào cũng gọi đạo mình rằng sẽ có.....

ĐIỀU THỨ NĂM

Sự sống thác của con người, cũng không chừng đời chi hết; thấy đó, mất đó, trăm ngàn thế chết, không ai biết trước, mà giữ, mà tránh, cho được, trong vòng trên dưới trăm năm, thì ai cũng phải chết, ấy là lẽ thường của loài người, đã thấy bấy lâu; trong 5 điều kể trước kia, tóm lại, phải làm như thế này, là hay, là chánh, hơn hết.

Phải làm như vậy:

Là bất luận dân nước nào, da nào, phải kiếm thế mà cho cưới gả lẫn nhau, bởi tình chồng vợ, thì thương nhau rất nhiều, rất lạ.

Chẳng cần phân ra, nước này, nước nọ, da trắng, da vàng, mà làm chi, vì ai cũng là loài người; nếu cưới gả lẫn nhau, lâu đời lai bầy, thì ai biết gốc là người nước gì? Lại kiếm thế nào, buộc mỗi người phải học một thứ chữ, nói 1 thứ tiếng nào, mà dễ, mà hay hơn hết, thì ngày sau sẽ thấy Hoàn-cầu hiệp nhưt.

Chừng được vậy rồi, thì ít thấy sự đau-đớn, cạnh-tranh, giết bỏ nhau, như hiện nay; chừng ấy, đề lo tiềm sự giàu-sang, sung-sướng, và sự màu-nhiệm của Tạo-hóa, mà chung hưởng với nhau, thế là hay biết đường nào? Chớ chia ra nước này, da nọ, và tiếng nói khác nhau, tranh hơn thua, mạnh yếu, mà giết lẫn với nhau, thì nghĩa-lý gì, ích vào đâu? Đã biết rằng, bề nào cũng phải chết, thì hiệp nhau, hại nhau, làm gì?

Một bầy chim, một bầy thú, một bầy kiến, còn biết đồng lòng, giúp sức, hiệp đoàn-thể với nhau; đến như loài-vật nhà, là: chó, heo, gà, vịt, trâu, bò, mèo, ngựa, dầu rằng khác giống, mà còn có thể thuận nhau, ở chung nhau một nhà thay; huống chi loài người, chẳng biết yêu nhau, thuận nhau, đề lo tiềm sự sung-sướng, vui-vẻ, mà chung hưởng với nhau sao ???

Tu thân là gì?

Tu thân, nghĩa là trau mình, là lo trau-giỏi tri-hóa, và thân-thể, ai là người biết thương hơn loại, muốn cho loài người đáng an thân, khỏe tri, thì phải lo thế nào cho được HOÀN-CẦU HIỆP NHƯT mới

phải cho, người biết lo như vậy, mới gọi là biết cách tu thân, chớ tu theo những đạo tâm-thường như bấy lâu, đã yếu tri người, mà không phải là chánh đạo vậy. Xin ai kỹ xét.....

Lời khuyên

Người sanh, khắp cả hoàn-cầu,
Đã rằng nhơn-loại, ở đâu cũng là.....
Ai ôi! Phải xét cho xa,
Yêu nhau như thề ruột-rà, bà-con,
Thân ta, khó rõ mất còn,
Biết đâu tận-thế, mà hồng tranh-dua.
Chớ ham mạnh đặng, yếu thua,
Hoàn-cầu hiệp nhứt, khá tua dấn lòng.
Lợi danh, thường thế đừng mong,
Hiệp chúng, nhơn-loại, lo xong mới là.
Thế-giới, chung lại một nhà,
Nói một thứ tiếng, để mà thương nhau.
Ai ôi! Ta phải lo mau,
Đề cho con cháu, ngày sau đặng nhờ.
Kẻo ta chết gấp bây giờ,
Cái sanh rất unction, trong cơ-hội này.
Lời khuyên người thế từ đây,
Ai ai cũng phải, hiệp vậy mến nhau.

Chủ-nghĩa tu-thân luận

Con người, phải lo học-hành, trau-giồi trí-hóa, cho khôn-khéo, thân-thể, sạch-sẻ, mạnh-mẽ, đừng làm quấy, lo làm phải, ấy gọi là tu-thân. (Không cần đọc kinh, gở mở).

Mình đã được khôn, biết làm đều phải rồi, thì phải lo dạy-dỗ, những người còn chưa biết, cho dặng như mình.

Phải biết thương người, thương vật, ở cho có nghĩa, cò nhơn; lo sao cho dân-tộc cả hoàn-cầu, biết yêu nhau, như người một nhà, con một cha, một mẹ, nói một thứ tiếng, cho để bề-yên-mến nhau, ấy là một đạo rất lớn trong trời-đất đó.

Phải lo tìm một vật ăn uống nào, cho bổ-khỏe, và cách dùng cho gọn-gàn, mà có thể nuôi sống mạng người cho được, đừng bỏ lo sự ăn uống cho nhọc lòng; và lo tìm sự sung-sướng, vui-vẻ, mà chúng hưởng với nhau, chẳng kha lo riêng cho một mình, một nước, hay là một châu, phải lo chung cho nhơn-loại, khắp cả hoàn-cầu, hề sự muốn sống lâu, giàu lớn, của mình tới bậc nào, thì cũng phải để cái muốn của người được vậy, nếu người chưa được, thì mình phải chia.....

Biết cách tu, thì được an thân, tu không phải đạo, càng thêm nhọc trí.

Muốn tu-thân cho chánh đạo, thì phải lo, phải giữ, mấy điều kể dưới đây :

- 1° — Lo sao cho loài người biết thương nhau.
- 2° — Các sắc dân, cho cười gả lẫn nhau.
- 3° — Kiểm vật ăn uống nào cho gọn-gàn, hoặc thuốc trường-sanh, để nuôi mạng sống.
- 4° — Những việc quấy đừng làm.
- 5° — Các điều phải lo làm.
- 6° — Cả hoàn-cầu, nói một thư liếng, học một thư chữ.
- 7° — Đừng hiếp ai, giết ai, mà cũng đừng ghét ai.
- 8° — Tìm sự vui sướng, chia nhau chung hưởng.
- 9° — Các mối di-đoan, mau lo trừ tuyệt.
- 10° — Diu-dắt nhau, vào nẻo Văn-minh.

Loài người, hiện nay, phần nhiều là gian-ác giả-dối lắm, nếu chẳng lo tu-thân, như nói ở trước, e ngày sau, còn thêm sự dối-giả, ác-gian nhiều hơn nữa; mà việc quấy càng nhiều, thì loài người càng chịu sự khốn-nạn, muôn phần hơn ngày nay.

Đời càng văn-minh, thì lòng gian-dối của loài người, càng bày thêm nhiều cách, rất khốn-nạn, rất phi-lý; nếu chẳng biết hiệp nhau, thương nhau, để lo trừ sự độc ác, ngu-mùi, của kẻ tin xằng, tính lếu, muốn đại, làm càng, thì loài người khóặng an thân, khoẻ chi.

Muốn cho dựng « Hoàn-cầu hiệp nhứt » để lo tìm sự vui sướng mà chung hưởng với nhau, thì từ đây khởi sự lo lần; mỗi người đều để lòng lo tình như vậy, một vài trăm năm nữa, ắt dựng thành rồi, nếu ngày nay ta chẳng biết lo, cứ lúc-nhức đeo theo cái danh lợi lâm-thường, đã không dựng an lòng, khoẻ xác, mà rồi đây kể chết.

Ta đã chết, con cháu ta cũng chết, hết đời này, qua lớp khác, không 10 vậy, rồi cũng chết; mà cái chết không biết lo, là cái chết của kẻ đại-khờ, còn cái chết đã biết lo, là cái chết của người khôn-khéo đó!

Sự tin-tưởng

Sự nói về trời-phật, thánh-thần, yêu-tinh, ma-quỉ, có liên, có số mạng vân vân.... Có phò-hộ, có phá-lưu, đều ấy thì không chắc vào dân; chừng nào, thấy đủ bằng-cớ, sể lìn, bằng không ắc mà tin thì phải chịu nghèo-nạn, chết oan, về sự tin lầm tưởng sai.

Kẻ ngu-mùi, người tài-ba,
Cũng vì tri xét, mà ra hay hèn.

CHUNG

CUỘC LÀM ĂN CỦA ANNAM

LÊ-VAN-DU

Bán sỉ và bán lẻ xe máy dầu, xe máy đạp, có trữ trên mười hiệu đủ thứ kiểu, đủ thứ màu coi rất đẹp. Đã nhẹ nhàn và chắc chắn, toàn cầu nghe danh. Những là: RPF. — Aleyon. — Calment. — LVD. — Sphinx. — Tigres. — RED. — Ailidor. — Chobert. — CAF.

CÓ BÀI THI RẰNG:

*Danh tiếng vang lừng đến cõi Âu, Ai mà chẳng biết Lê-văn-Du.
Bán-buôn xe máy dư mười hiệu! Lui tới bán hàng khắp sáu châu.
Giá cả thiệt hơn lòng chẳng nệ! Nói năng tử-tế ỷ thêm màu.
Ngay-bm trông thấy đều ghê sợ, Quyền lợi từ rày mặc tóe thân!*

TIỆM CHỤP HÌNH
VẼ HÌNH,
ROI HÌNH RA LỚN
HIỆU: PHOTOGAN
Nos 21-23
Rue AMIRAL COURBET SAIGON

LÊ VĂN BẾN
chủ nhơn

Chụp hình tại tiệm hoặc đến nhà,
Khi Quý Khách cần dùng.
ROI HÌNH RA LỚN.
Hình rời lớn có vẽ màu và dầu sơn.
Lãnh rửa Kiền và in ra giấy.
Thợ vẽ có danh:
F. MARTIN
Là vẽ hình, màu dầu sơn,
mực và viết chữ.
Vẽ theo hình chụp hay là coi hình
người ngồi tư nhiên mà vẽ cũng
giống.
Lại cũng có lãnh vẽ tranh thờ,
tranh hát bộ cũng hát Cải lương
Giá cả phải chăng, xin
Đồng-ban chiều cố.

Muốn mua các thứ sách hay, truyện mới, xin do nơi M. LÊ-MAI SAIGON.

